

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op
www.marcelheunks.com/sinterklaasverhalen

Hoofdpiet en de lege pakjeskamer

Vrolijk fluitend liep Hoofdpiet de trap op. Eerst was het *Zie de maan schijnt door de bomen* en daarna floot hij *Hoor wie klopt daar kinderen*. Bij de allerlaatste fluittoon was hij precies waar hij zijn moest: de pakjeskamer.

Alles zal nu wel zijn ingepakt, dacht hij blij. 'Sinterklaas zal trots op me zijn dat ik als hoofdpiet alles zo goed regel voor hem,' mompelde hij tegen zichzelf. Hij dacht eraan de pieten ook maar eens een compliment te geven. Ze deden altijd zo hun best, dat mocht best eens gezegd worden.

Hoofdpiet greep de deurklink, duwde deze naar beneden en zwaaide de deur open. Tegelijk zei hij: 'Ik ben geweldig trots op jullie dat...' Hij kon zijn zin niet afmaken. Zijn goede humeur was direct verdwenen en hij kon alleen nog een beetje piepen.

De pakjeskamer was een van de grootste kamers in het Pietenhuis. Er stonden hoge kasten met heel veel planken. Er waren kasten voor schoencadeautjes, deze waren wat lager, en kasten voor de cadeautjes die kinderen op 5 december krijgen. Er waren zoveel gangen met kasten en cadeautjes dat je gemakkelijk kon verdwalen. Je moest echt de weg weten om als piet het juiste pakje op het juiste moment in de juiste kast te leggen. Anders ging het enorm mis.

Nu ging het ook mis. Hoofdpiet was met stomheid geslagen. Hij zette grote ogen op en hield zijn hand voor zijn opengevallen mond. Waar anders de pieten bijna over elkaar struikelden om alle pakjes op het juiste plekje te leggen en ook weer pakjes te pakken voor in de zakken, was er nu helemaal niemand. Er was geen pakje te zien. Er was geen pepernoot vertrapt. Nu kon je ook niet verdwalen. Door de lege schappen in de kasten keek je zo naar de andere kant van de kamer. Daar was een deur te zien. Deze stond op een kier. Het was de deur naar de inpakkamer. Daar werden alle cadeautjes netjes ingepakt en er werd op elk pakje een sticker geplakt met daarop de naam van het kind voor wie het pakje was. Daarna werd dat pakje naar de pakjeskamer gebracht en dus op de juiste plek in de juiste kast gelegd.

Hoofdpiet slaakte een zucht van verlichting. De pieten zijn daar vast alles aan het inpakken, dacht hij. Ze verzamelen gewoon eerst alle pakjes om ze daarna tegelijk hierheen te brengen. 'Best wel slim,' zei hij hardop. 'Kijk, dan is mijn opvoeding, slimme aanpak en doorzettingsvermogen toch eindelijk ergens goed voor

geweest.’ Hij floot *Zich ginds komt de stoomboot* en liep langs de kasten en om de kasten heen naar de deur van de inpakkamer. Hij hoorde steeds meer lawaai toen hij in de buurt van de inpakkamer kwam. Dat deed hem goed. Daar wordt hard gewerkt, dacht hij opgewekt. Hij klemde zijn vingers om de rand van de deur. Terwijl hij de deur naar zich toe trok, riep hij: ‘Ik ben geweldig trots op jullie dat...’. Weer kon hij zijn zin niet afmaken en zijn mond viel verder open dan ooit.

‘Kijk eens. Zal ik deze foto op Insta zetten?’

‘Leuk, een snap van Paardenpiet. Ozosnel knaagt aan een worteltje. Wat schattig.’

‘Hé, je moet me even niet storen. Ik ben aan het candycrushen.’

‘Wow, moet je kijken naar dit filmpje op TikTok. Echt lachen.’

‘Cool, ik krijg net een appje uit Spanje. Even terug appen hoor.’

Er was inderdaad een hoop lawaai. Elke piet zat op zijn mobiele telefoon. De een zat ermee op een tafel, de ander leunde tegen een kastje. Er lagen zelfs pieten op de grond. Het leek wel een klaslokaal waar de juf of meester even weg was en iedereen zijn mobiel had gepakt. Om de pieten heen stonden honderden, misschien wel duizenden cadeautjes nog oningepakt. De rollen inpakpapier lagen nog nieuw in het cellofaan en de plakbandapparaten stonden er werkeloos naast.

‘Wát is hier aan de hand?’ riep Hoofdpiet heel hard. Enkele pieten keken verstrooid op, keken Hoofdpiet even aan en gingen toen weer verder met hun telefoon. Anderen leken hem niet eens te horen. Hoofdpiet griste een lege zak van een tafel en begon alle telefoons af te pakken en in de zak te doen.

‘Hé, niet doen.’

‘Ik was nog niet klaar.’

‘Hou eens op, ik moet nog afscheid nemen van mijn vriendinnetje uit Spanje.’

Uiteindelijk stond Hoofdpiet hijgend bij de deur met een zak vol mobiele telefoons. ‘Zo, deze krijgen jullie voorlopig niet meer terug. Ga eerst maar eens aan het werk.’

Morrend werden de rollen papier gepakt, begonnen de plakbandapparaten te ratelen en werden de cadeautjes een voor een ingepakt en naar de pakjeskamer gebracht.

Zo, dacht Hoofdpiet, en nu met deze zak naar de Sint.

‘Ja, handig, nietwaar,’ zei Sinterklaas vrolijk toen hij in de zak keek die Hoofdpiet voor hem had neergezet. ‘Nu kan ik alle pieten gemakkelijk bereiken, ook als ze op het dak staan. Dat scheelt een hoop gedoe. Je moet ’s nachts vooral fluisteren, maar als een piet dat niet hoort, moet hij eerst van het dak af, dan er weer op en zo blijf je aan de gang. Nu stuur ik een appje en voilà, alles is geregeld.’

‘Ja, maar...’

‘Eh, voordat je verdergaat. Waarom heb jij alle telefoons meegenomen, Hoofdpiet?’

‘Ze gingen niet aan het werk, Sint. Iedereen was met wat anders bezig, behalve waarmee ze bezig moesten zijn.’

‘Hmmm.’ De Sint keek peinzend voor zich uit. ‘Ik weet het,’ zei hij na een tijdje. ‘Geef jij ze hun telefoon maar weer terug. Alles komt goed.’

‘Ja, maar... Dat kan toch niet, want...’, stamelde de Hoofdpiet.

‘Dat kan prima.’ Sinterklaas maakte een ga-nu-maar-gebaar en zei: ‘Nou, dag hoor.’

‘Sinterklaas ook altijd,’ momperde de hoofdpiet, terwijl hij door de gangen met zijn zak met telefoons slenterde. Hij deed Sinterklaas na met een stom stemmetje: ‘Dat kan prima.’

‘Ja, ja,’ mompelde hij, ‘nou dat gaat mooi niet gebeuren. Soms moet je als hoofdpiet zelf een beslissing nemen.’ Hij nam de zak mee naar zijn eigen kantoortje en verstopte deze achter zijn bureau.

‘O jee, bijna vergeten,’ mompelde Sinterklaas in zichzelf. Hij zat op de rug van Ozosnel die aan het gras knabbelde van het veldje waarop ze stonden te wachten. ‘Kylian heeft van de week een zusje gekregen. Zij moet ook een cadeautje. Leuke slofjes, denk ik. Anders krijgt alleen Kylian iets. Dat kan natuurlijk niet,’ bromde de Sint.

Hij haalde zijn mobieltje onder zijn mantel vandaan en toetste het nummer van de Piet op het dak in. De telefoon ging over. En nog een keer. En nog een keer. Neem nou op, dacht de Sint.

Even later stond de Piet weer naast de Sint. ‘Op naar het huis van Sem,’ zei hij vrolijk.

‘Ho, ho. Niet zo snel. Waarom neem jij je telefoon niet op?’ vroeg de Sint.

‘Telefoon? O ja, die moesten we bij Hoofdpiet inleveren. Ik weet niet waar mijn telefoon is. Ik heb ‘m nog niet teruggekregen. Sorry, Sinterklaas.’

‘Het is al goed,’ zei de Sint en ze gingen op weg naar het huis van Sem.

Hoofdpiet keek naar de grond. Hij stond in de kamer van Sinterklaas en deze keek hem vanachter zijn bureau streng aan. ‘Ik dacht dat u niet doorhad dat alle Pieten alleen maar op hun telefoon bezig waren,’ zei Hoofdpiet bedremmeld.

‘Ik ben dan wel oud, maar niet gek,’ antwoordde Sinterklaas.

‘Nee, nee, zeker niet, maar, weet u, omdat u zo oud bent, had u misschien een heel klein beetje niet door dat ze niet aan het werk gingen. En toen dacht ik...’

‘Dat is precies waar het vaak misgaat, Hoofdpiet. Jij denkt veel, maar je overlegt niet. Als je aan mij had gevraagd waarom je ze gewoon terug kon geven, had ik je dat kunnen uitleggen.’

‘Ja, Sinterklaas.’

‘Dus...’

Hoofdpiet keek de Sint verbaasd aan. ‘Eh... dus...?’

Sinterklaas rolde met zijn ogen. ‘Dus je vraagt nu aan mij waarom ik wilde dat je de telefoons gewoon terug zou geven.’ De Sint klonk een beetje geërgerd.

‘O ja. Nou, Sinterklaas, waarom moet ik de telefoons teruggeven?’

‘Kijk, ik weet natuurlijk ook wel dat de pieten het leuk vinden om spelletjes te spelen, een foto op insta te zetten, of om te appen met wie dan ook. En dat is prima. Maar... ik heb met ze afgesproken dat ze dat alleen in hun pauze mogen doen, en dat ze allemaal tegelijk pauze houden. En ik denk dat ze net even pauze hadden, denk je niet?’

‘Eh, ja Sinterklaas. Dat, eh, denk ik dan ook. Nou, dan ga ik maar, Sinterklaas.’

‘Ho, ho. Niet zo snel. Het is nu, eens kijken, half vier in de nacht. Tijd genoeg om het zusje van Kylian nog een cadeautje te brengen. Slofjes lijken me wel leuk, vind je niet?’

‘Ja, ik zal een van de pieten wakker maken en...’

‘Nee, nee, hoofdpiet. Dat mag jij doen. En daarna geef je de pieten een voor een hun telefoon weer terug. Nou, dag hoor.’

Naast dat ik de schrijver ben van deze sinterklaasverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks: www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.kerst-verhalen.nl.